

Obsah čísla:

Teta Kateřina a my.....	1
Výtah z jednání staršovstva.....	2
K čemu slouží a jak poroste personální fond.....	3
Jak nám uplynulo 146 let života...	
Jana Jindrová a Vladimír Jenček.....	6
Ještě jednou o sebelásce.....	11
A. Dvořák: Moje životní cesta (koncert 9. 4.)... ..	12
„Nepřipodobňujte se světu tomuto...“.....	14
Jitřní obětina (John O’Donohue).....	15
Kalendář na duben 2024.....	16

Teta Kateřina a my

Více děr – více systů. Více hlav – více smyslů, tak pravila teta Kateřina, svérázná postava mnou velmi oblíbené humoristické knihy Zdeňka Jirotky, Saturnina. Někdy se také říkává, že víc hlav víc ví. Spoléháme se na to i v církvi, a tak o podstatných záležitostech sborů rozhodují staršovstva. O jeho úkolech a práci psal důkladný text v únorovém Souterrainu bratr kurátor.

Dovolím si tedy jen zopakovat, že v současnosti pracujeme jako tým složený ze dvanácti řádných členek a členů, jedné náhradnice a jednoho náhradníka a dvou členek tzv. virilních (nevolených), jimiž jsme my farářky. Kromě pravidelných porad leckdy hlasujeme emailem a snažíme se dvakrát ročně setkat k celodenní, respektive celovíkendové poradě nad koncepčními otázkami, kterými by se pravidelné měsíční schůze natáhly na neúnosné vícehodinové porady.

Začátkem dubna budeme na jedné takové mimořádné schůzi rozhodovat o zásadní věci, která ovlivní život i směřování sboru v příštích letech a to, jak naložit s kazatelskými úvazky v našem sboru od září 2025 s ohledem na finanční kondici sboru a její potenciální vývoj. Ať se rozhodneme pro zachování druhého farářského půl úvazku či naopak pro jeho redukci, bude to pro sbor znamenat výzvu, se kterou se bude muset poprat. Teď, babo, rad, řekla by v takové situaci asi teta Kateřina. Babu s nůši rad mít nebudeme, ale na poradě nás doplní facilitátor, který by měl náš rozhodovací proces doprovodit nezaujatým pohledem zvenčí, abychom se v něm někde neztratili, netočili se při diskusi v kruhu,

nepřehlédli cosi důležitého a v neposlední řadě rozumně ventilovali emoce, které v nás nastolená otázka i diskuse o ní vzbudí.

Máme to štěstí, že v našem společenství je dlouhá řada ochotných dobrovolníků, kteří neváhají ve sboru přiložit ruce k práci, organizují různé setkání a programy, vedou bohoslužby, hrají na kde co, nakupují, pečou, mažou, vozí, navštěvují, ...

A je tu také specifická skupina lidí, která nadto nese tíhu odpovědnosti a rozhodování o životě sboru. Vidí do chodu církve a sboru možná o něco více než jiní, i to umí být zátěž. Prosím, nevynechejte příležitost presbyterkám a presbyterům poděkovat, povzbudit je, modlit se za ně – i za nás, farářky a členky staršovstva. Nejen začátkem dubna, ale i nadále. Děkujeme.

Saša Jacobea

Výtah z jednání staršovstva 7. 3. 2024

- Schválení evidenčního a hospodářského dotazníku sboru za r. 2023.
- Schváleno vysluhování VP každou neděli ve velikonočním období (do svatodušní neděle).
- Projednány podněty z VSS – změna jízdního řádu linky 108 (vyřizuje P. Hejl) a dostupnost ohlášek on-line (schváleno s výhradou, že platná verze je nikoliv on-line, ale na YouTube, zařizuje S. Jacobea).
- Příprava mimořádného staršovstva na 6. 4. – celodenní jednání proběhne v prostorách ÚCK v Jungmannově.
- Schválení termínu podzimní volby staršovstva: neděle 10. 11.
- Schválení pořádání pastorálek v Dejvicích 9. 4. a 14. 5., bez zajištění oběda.
- Příprava sborové dovolené – přihlášeno 56 účastníků, zřejmě bude třeba zajistit vícemístné auto.
- Schválena úprava liturgického prostoru, o zpracování návrhů bude pořádán H. Härtel. Schváleno, že sbor požádá o grant z DaRP na spolufinancování realizace.

- Schválen úvazek 0,2 M. Trgalové v IKEM, doporučeno k projednání SV a SROV.
- Projednána rozšířená zpráva revizorů sborového hospodaření – schváleno obnovení evidence příjmových dokladů (J. Cihlová) a oslovení dárců skupiny „Kongo“ pro vyrovnání deficitu z r. 2023.
- Pověřena skupina T. Černohorský, J. Mašek, J. Cihlová a M. Tichý k hledání banky a/nebo produktu ke zhodnocení částky 800 000,- až 1 000 000,- Kč ze sborového majetku.
- Schválen dopis staršovstva dárcům v aktivním věku.
- Schválen příspěvek farářkám na sborovou dovolenou 2024.
- Příprava poděkování členkám stávající KS v neděli 31. 3.
- Průběžné informace o přípravě nového fungování skupiny „Pomoc“.
- Schválen nákup dataprojektoru a plátna dle návrhů P. Hejla, M. Trgalová zajistí darování starého projektoru a plátna v seniorátu.
- Diskuse o revizích zařízení.
- Schválena možnost cvičení na varhany pro L. Jelínka.
- Schváleno vyřazení konferenčního stolku z „klubovny“ a přesun menšího stolku z místnosti NŠ.
- Projednán návrh K. Řežábka (nalévání vína při VP přímo do kalíšků) – schváleno setrvání u dosavadního postupu.

Příští řádná porada staršovstva: 4. 4. 2024 v 19:00 hod., své případné podněty adresujte, prosím, Saše Jacobea či Janu Maškovi (ideálně e-mailem).

K čemu slouží a jak poroste personální fond

Personální fond Českobratrské církve evangelické byl založen rozhodnutím synodu krátce po roce 1990 v očekávání finanční odlučky od státu, tedy potřeby hradit platy farářů z vlastních zdrojů. V prvních letech, kdy se ukázalo, že samofinancování církve se odkládá, byly

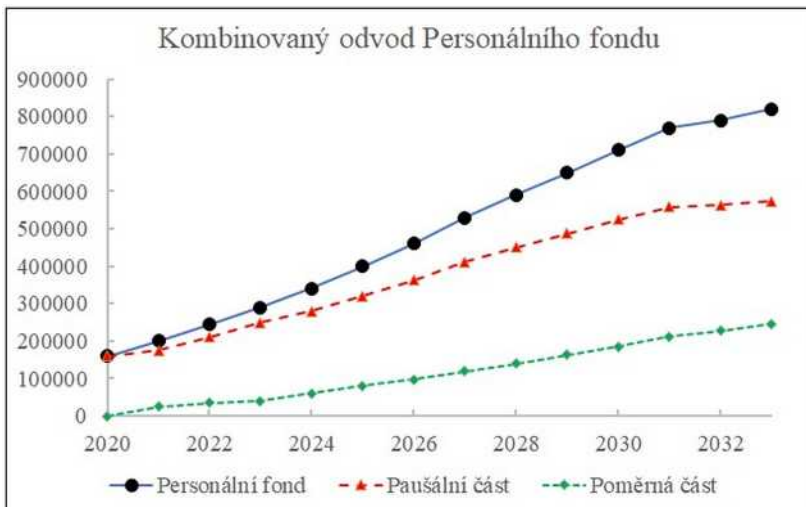
stanovené příspěvky jednotlivých sborů do Personálního fondu (PF) spíše symbolické a jejich zvyšování velmi pozvolné. To se změnilo v okamžiku, kdy se finanční odluka od státu stala aktuální a konečně byla uzákoněna. Tehdy bylo rozhodnuto, že PF bude každoročně doplňován ze splátek „restitučních náhrad“ ze státního rozpočtu a že k dosažení jeho potřebné výše bude potřeba postupně zvyšovat jeho odvody.

Pro rok 2021 a další synod přijal novou metodiku určení těchto odvodů, která měla zohlednit solidaritu silnějších a bohatších sborů s těmi slabšími, pro které se platby do PF již stávaly přítěží. Tak se zrodil tzv. kombinovaný odvod do PF. Skládá se ze dvou částí, paušální a poměrné, které – s různou mírou závaznosti – stanovuje synod na několik let dopředu. Podíl poměrné části, v současnosti asi 20%, mírně roste. Pomineme-li některé speciálně ošetřené případy, např. administrované sbory, paušální složka PF je úměrná kazatelskému úvazku, jako býval v minulosti celý předepsaný odvod PF. Poměrná složka v současnosti na úvazku nezávisí a je úměrná personální a hospodářské síle sboru. Ta se vypočítává dosti složitým způsobem, který bere v potaz počet salárníků a účast na bohoslužbách na jedné a celkový výnos a hospodářskou činnost sboru na druhé straně. To vše za poslední tři roky a pro všechny sbory naší církve, což znamená, že se síla sboru poměřuje se situací v celé církvi. Připomeňme si, že přičiněním tehdejší seniorátní kurátorky Zdeny Skuhrové se v pražském seniorátu začaly již o 10 let dříve podobným, solidárním způsobem rozepisovat repartice – a děje se tak dosud.

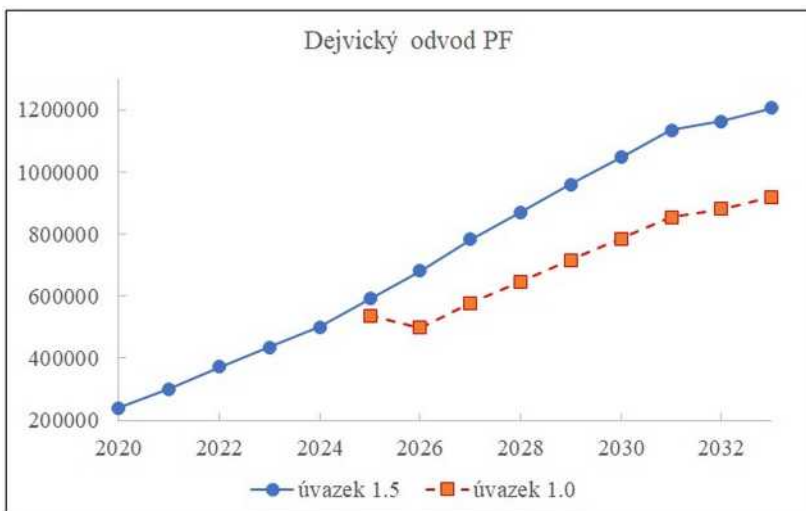
Při vhodném normování „síly sboru“ je předepsaný odvod PF určen jednoduchým vztahem:

odvod PF = úvazek × základ paušální části + síla sboru × základ poměrné části

Růst PF a jeho částí od roku 2021 je znázorněn na prvním grafu.

Kroužky označují nominální, zhruba řečeno průměrnou výši odvodu. Trojúhelníky, resp. kosočtverce označují rozdělení na základy pausální a poměrné části. Do roku 2025 jde o závazné hodnoty, pro další roky o pravděpodobný odhad.

Na druhém grafu je znázorněn růst PF stanoveného pro dejvický sbor. Opět, přesné hodnoty známe jen do roku 2024. Další vývoj je obtížné

odhadnout, protože bude záviset na mnoha okolnostech. Především nevíme, jak se v budoucích letech bude měnit síla našeho sboru. V posledních letech se pohybovala kolem 1,5, předpokládejme, že tomu tak bude i nadále. Protože jde o hodnotu, která se rovná celkovému úvazku našich farářek, je předpis PF v současnosti přibližně roven jedenapůlnásobku nominálního PF, tedy zavedením kombinovaného odvodu jsme ani nezískali, ani netratili. Dalším zdrojem nejistoty je sám algoritmus, kterým se poměrná část PF vypočítává. Padly totiž návrhy, podle mne nesmyslné, aby se i tato část násobila úvazkem. Věřím, že neprojdou. Ale i proto je odhadování odvodu personálního fondu tak trochu věštěním z křišťálové koule. Jedno však je téměř jisté. I při jednom farářském úvazku, se kterým zatím od září 2025 počítáme, se během příštích 8 let předepsaný odvod PF přiblíží k jednomu milionu korun. Při zachování současného stavu s polovičním farářským úvazkem navíc je třeba počítat s dalším zhruba čtvrtmilionovým navýšením.

Musíme důkladně zvážit svoje možnosti. Jak ten nárůst nákladů zvládneme? Připomínám opakované povzbuzení Petra Hudce: „Kdo, když ne Dejvice“.

Jan Mašek

Jak nám uplynulo 146 let života... **Jana Jindrová a Vladimír Jenček**

K povídání o životních osudech sestry Jindrové a bratra Jenčka jsem byla pozvána k nim na oběd. Zatímco Jana připravovala oběd, Vladimír mě provedl jejich bytem, ve kterém na stěnách visela foto obrazů, které pořizoval Vladimír a maloval je proní tchán Jany. Byl to akademický malíř Jaromír Jindra. Třetím členem jejich domácnosti je krásný a milovaný kocour Matýsek. Po výborném obědě povídání mohlo začít.

Členy dejvického sboru jsme se stali před patnácti lety. Našli jsme v něm mnoho nových přátel, s radostí se účastníme sborového života a cítíme se ve sboru jako doma. Osudným se nám stal sbor už v roce 1998, kdy jsme v něm byli oddáni tehdejším farářem Miloslavem Nekvasilem.

Janě bude letos 88, mně 84 let. K dnešku jsme tedy vykonali dlouhou cestu životem, na začátku kterého jsme se oba křtem stali katolíky.

Jano, jak tato Tvá cesta probíhala?

První moje vzpomínky: bydlíme s mámou, babičkou a strýcem na „Banseťáku“ v Kunraticích, tehdy ještě vsi u Prahy. Ve stejném stavení bydlí o pět let starší sirotek – můj bratranec se svou babičkou. Trávili jsme spolu dětství. Maminka pracovala jako kadeřnice a byla svobodná. Vdala se, když mi bylo 11 let. Nevlastní otec ale záhy zemřel a bratr Josef se narodil jako pohrobek. Ráda jsem o něj v jeho dětství pečovala. Maminka zemřela, když bylo bratrovi sedmnáct let. Stala jsem se jeho poručnicí a bydlel s mou rodinou do odchodu na vojnu. Oženil se do Brna. Loni bohužel umřel. S celou jeho početnou rodinou v Brně udržujeme krásné vztahy.

Do první třídy jsem začala chodit v roce 1941, od druhé třídy jsme měli němčinu. Moc jsme z ní nepochytili. V paměti mám i nadšené vítání ruských vojáků v květnu 1945. V obecné škole jsme se vyučovali i náboženství – podle různých vyznání. Náš katolický pan farář byl velmi laskavý, na faře jsme měli možnost půjčovat si knihy, hráli jsme loutkové

divadlo pro menší a byla tam i naše skautská klubovna. Moje víra tak byla laskavě formulována. Nezapomenutelné pro mne zůstává biřmování, před nímž jsem vítala arcibiskupa Josefa Berana dlouhou věroučnou básní. Při křtu jsem dostala jména Jana Jiřina, při biřmování Josefa po bratrovu zesnulém otci.

Po ukončení základní školy jsem se krátce učila ruční sazečkou, pokračovala jsem pak ve studiu na pedagogickém gymnáziu. Získala jsem aprobaci pro učitele na prvním stupni základní školy.

V šestnácti letech mne spolužačka přivedla do evangelického sboru v Nuslích a teprve tam jsem se setkala s Biblií. Ovlivnilo to celý můj další život.

V devatenácti letech jsem se provdala za Jaromíra Jindru, biochemika. Syn Jaromír se nám narodil v roce 1957, dcera Iva v roce 1959. Oba byli pokřtěni v evangelické církvi.

Syn vystudoval elektronickou fakultu v Brně, dcera zahradnickou střední školu v Mělníku. Dcera ukončila bakalářské studium na Zemědělské univerzitě v Suchdole. Oba jsou již v důchodu.

22 let jsem pracovala ve školství jako učitelka a později jako ředitelka čtyřtřídky v Písniči. Pod vlivem manžela a tchána, „idealistických“ členů strany, jsem se stala také členkou KSČ. Bylo to v době uvolnění ovzduší, naivních vstupujících bylo víc. Odejít ze strany za normalizace již ve výzkumném ústavu bylo mé rozhodnutí, které bylo pro soudruhy tehdy těžko přijatelné – ze strany se jen vyhazovalo a já odcházela dobrovolně!

V Písnické škole jsme rok po mém nástupu zjistili havarijní stav. Bylo nutno provést velkou adaptaci. Znovuzařizování po opravě stálo hodně sil, ale sblížilo rodiče se školou a práce ve škole byla pěkná.

Měly jsme malý kolektiv – 8 žen včetně kuchařek a školnice. Byla to nejlepší léta mé práce ve školství. Bohužel, v manželství se nám tak dobře nevedlo. Po vzájemné dohodě jsme byli rozvedeni. Soudce nás po přečtení rozhodnutí upozornil, abychom to „znovu nezkoušeli, že nás na to, co se dozvěděli, žádný soud nerozvede!“ Do smrti mého bývalého manžela jsme vycházeli dobře, nezasáhlo to negativně snad ani naše děti.

Už před prověrkami jsem z obavy, že budu pro náboženské přesvědčení nucena opustit dobře zavedenou školu, odešla z nuselského sboru na Jarov. Písničky totiž v té době už patřila ku Praze 4 a v nuselském sboru jsem tak mohla být zájmem církevního tajemníka na MNV v Praze 4.

Při poradě ředitelů škol si církevní tajemník Prahy 4 posteskl, že na obvodě je mnoho farářů, vysokoškolsky vzdělaných, ale on má pouze dva vysokoškoláky pro svou práci!

Nuselský sbor patřil pod Prahu 4.

Jarovský sbor pod vedením faráře Jana Lukáše měl stále se rozšiřující střední generaci, mezi kterou jsem byla přátelsky přijata.

Ale sled dalších událostí ve škole po začátku normalizace, nemoc v rodině, vyčerpání sil ve snaze udržet rodinu, školu, děti při studiu, způsobilo mé onemocnění depresi. Tyto skutečnosti mě přiměly odpovědnou pozici ve škole opustit. Méně náročnou práci jsem si našla v jednom pražském výzkumném ústavu. Mezi „výzkumníky“ jsem se brzy svých starostí zbavila. Tam jsem poznala i Vladimíra. On i další jeho kolegové byli přátelští. Nepovyšovali se nad bývalou „úču“. S Vladimírem jsme našli společné zájmy. Pozvala jsem ho na Jarov, když měl přednášku Jiří Grygar, a další hosté „třicátníků“. Tak také poznal jarovský sbor.

Vladimíre, a jak probíhala Vaše životní pouť, než jste potkal Janu?

Narodil jsem se v porodnici v Londýnské ulici a tam jsem byl pokřtěn farářem od svatě Ludmily. Tak jsem se stal katolíkem. To jsem poznal, až když jsem v roce 1946 začal chodit do školy.

Od první třídy bylo totiž náboženství vyučovaným předmětem. Podle církví jsme byli rozděleni a já navštěvoval náboženství katolické. Jediný spolužák ve třídě byl bez vyznání, všichni ostatní jsme v prvních dvou třídách na náboženství různých církví chodili. Jak to tehdy bylo s vírou nevím. Církev a náboženství ale byly zřejmě společenskou samozřejmostí. To se změnilo až v následujících čtyřiceti letech.

Otec byl zaměstnán v bance a matka se starala o běh domácnosti, jak bylo v té době dost běžné. K péči jí přibyla i moje o tři roky mladší sestra.

Po základní škole jsem postoupil na tři roky do jedenáctiletky a pak pokračoval ve studiu na strojní fakultě ČVUT, kterou jsem dokončil v roce 1962.

V roce 1962 jsem se také oženil. V roce 1963 se nám narodil syn Jan, v následujícím roce dcera Lucie. Obě děti ukončily všeobecné vzdělání maturitou na gymnáziu. Manželství se nám rozpadlo. V roce 1983 bývalá manželka i s dětmi emigrovala do USA. Děti žily 30 let v Kalifornii. Tam vystudovaly i pracovaly. Ve svých padesáti letech oba ukončili lukrativní zaměstnání a zařídili si život po svém. Dcera se věnuje svým zálibám převážně v Jižní Americe. Při svém putování světem občas zavítá i do Prahy. Syn se před několika lety vrátil do své rodné země. Má tu řadu zajímavých aktivit, na něčem s ním někdy spolupracuji. Vnuky bohužel nemám.

Po dokončení strojní fakulty jsem svou praxi zahájil ve šroubárně v Libčicích. V roce 1968 jsem si pak našel zajímavou práci v jednom výzkumném ústavu v Praze. Tam jsem získal kvalifikaci, kterou jsem mohl uplatnit po roce 1990 ve dvou malých soukromých firmách.

Když se na mém pracovišti ve výzkumném ústavu objevila Jana, vzájemně jsme se poznávali a časem jsme dospěli k tomu, že zůstaneme spolu i v osobním životě.

Jana byla členem jarovského evangelického sboru. Tehdejší farář Jan Lukáš tam často zval zajímavé hosty a Jana mě na jejich vystoupení občas přivedla. Postupně jsem se tak zapojoval do sborového života, který byl pod vedením faráře Lukáše výjimečný nejenom v rovině duchovní.

Společná cesta

Na společné cestě životem jsem byl srdečně přijat Janinou širokou rodinou. Dcerou a synem, třemi vnučkami a sedmi pravnoučaty. Vnučata i pravnoučata vstoupila až do našeho společného soužití. Pro mládež jsem oblíbeným dědou.

Nemalou roli pro nás sehrál život v jarovském sboru. Bohoslužby, třicátníci, přátelé, společné trávení volného času, dovolených, pracovní i oddechové pobyty na staré faře v Křížlicích, atd.

V Křížlicích jsme poznali Hudcovy. Abigail tam byla farářkou, Petr farářoval v Jilemnici. Když přesídlili do Dejvic, začali jsme uvažovat o přestupu do dejvického sboru, ve kterém už jsme patnáct let a je to pro nás druhý domov.

Pokladníka ve sboru jsem začal dělat právě za Hudcových – původně na dva roky a bylo z toho dlouhých třináct let.

Do bratrského společenství v Dejvicích se rádi vracíme. Za mnohé, co jsme prožili každý zvlášť i spolu, vděční.

Co řeknete závěrem?

Děkujeme Pánu Bohu za to, že můžeme být jeden druhému oporou. Děkujeme za to, že se naše cesty potkaly. Děkujeme za naše blízké, potomky, přátele, za všechny, s nimiž se můžeme ve stáří radovat.

Děkuji za hezké povídání.

Zapsala: Naděžda Sleziaková

Ještě jednou o sebelásce

Před pár lety jsem psala do Souterrainu článek o sebelásce a manipulaci. Podle odezvy padl na úrodnou půdu. Jsem za to moc ráda. Přeji si ze srdce, aby mé články sloužily, aby pomáhaly, aby čtenáře posouvaly dále. Byla jsem požádána o doplnění, dovysvětlení.

Jak se toto téma u mne posunulo? Vím už bezpečně, že sebeláska je nesmírně důležitá. Stejně jako láska k druhým lidem. Stojí to i v jednom z přikázání: Miluj bližního svého jako sebe sama. Podle tohoto přikázání máme mít sami sebe na prvním místě. Ne sebestředně, ne sobecky, nýbrž láskyplně.

A na to se docela zapomíná. Při výchově, v kázáních, při léčbě psychických zranění. Hodní lidé rozumí, co to je láska k bližnímu, pomáhání, rozdávání se. Ale velmi často nechápou, co je to láska k sobě, dávání sobě, pomoc sobě. Důvodem je, že se to nenaučili v dětství. Možná byl v rodině zdůrazňován silně aspekt pomoci bližním, možná byl někdo z rodičů sebestředný a dítě se naučilo jen plnit přání druhých. Důvodem

mohla být také častá kritika, dítě se necítilo hodnotné a to si nese dále do života. Nejde ale o to rodiče či druhé z toho vinit. To nám nepomůže. Řešením neboli cestou k uzdravení je nejdříve odpustit. Druhým, že nás nevhodně nasměrovali, posléze ale i sobě, že jsme se zanedbávali.

Ale hlavně je důležité v modlitbách požádat o pomoc: „**Bože, nauč mne přijímat se taková/ý, jaká/ý jsem.**“ Před lety jsem v souvislosti se sebeláskou zmínila knížku od *Louis Hay: Miluj svůj život*. Je úžasná. Jsou v ní popsány mnohé metody, jak si uvědomit své nevhodné programy a vlastně jak se naučit sebelásce. Divíte se, ale lze se ji naučit. Je to jako s každým cvičením. Jsou tam popsány afirmace, které je přínosné si denně opakovat. Je prokázáno, že opakované slovo se stává fyzickou realitou.

Uvedu příklad těchto afirmací: „**Zasloužím si to nejlepší a přijímám to s láskou. Jsem se sebou spokojená/ý. Zasloužím si lásku, úctu, soucit a respekt.**“ Vy, co cítíte, že s Vámi daná problematika rezonuje, opakujte si tyto věty mnohokrát za den. Kolikrát se denně kritizujete? Zanechte toho. Jednejte se sebou s jemností, citem a respektem. Uvědomte si, že si to OPRAVDU zasloužíte. A víte proč? Bůh Vás stvořil přesně takové, jací máte být. Pro Váš život, pro Vaši cestu, pro Jeho záměry s Vámi. Nekritizujte mu Jeho dílo.

Samozřejmě že stále platí, že pokud si uvědomíte nějakou nevhodnost svého jednání či konání v životě, je na místě se omluvit a snažit se chybu napravit. Požádejte o odpuštění. Třeba jen v myšlenkách. A příště se snažte zachovat jinak, lépe. Ale nezlobte se na sebe. Netrestejte se věčnou kritikou a odsuzováním. Chovejte se k sobě jako k malému dítěti. Jemně, láskyplně, ale pevně.

Přeji těm, kteří ještě neobjevili sílu sebelásky, aby našli cestu, jak ji do svého života zařadit. Věřte mi, dějí se potom opravdové zázraky.

Jiřina Muzikářová

Antonín Dvořák: MOJE ŽIVOTNÍ CESTA (koncert 9. dubna)

V minulém roce se setkal s krásnými ohlasy koncert Biblické postavy,

který propojil Naše pěvce s varhanními improvizacemi charismatické Jiřiny Marešové. Nyní, v Roce české hudby 2024, Vás chceme pozvat na koncert "Antonín Dvořák: moje životní cesta", kde se opět Pěvci potkají s Jiřinkou. Ta nás v improvizacích provede místy, která osudově formovala Dvořákův život. V podání Našich pěvců pak uslyšíte rozsáhlou Dvořákovu Mši D dur "Lužanskou".

Koncert se koná v úterý 9. dubna v 19:30 v evangelickém kostele U Klimenta, v Klimentské ulici v Praze 1. lřh

**ANTONÍN DVOŘÁK:
MOJE ŽIVOTNÍ CESTA**

Antonín Dvořák

Jiřina Marešová - varhanní improvizace
na (osudová) místa z Dvořákovy životní pouti

sbor Naši pěvci (sbm. **Lydie Härtelová**)
- Mše D dur "Lužanská"

Úterý 9. dubna 2024 v 19:30,
evangelický kostel U Klimenta,
Klimentská ulice na Novém Městě pražském,
vstupné dobrovolné.

zámeček
Lužany

Projekt finančně podpořila
MČ Praha 6

**ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ**
FARNÍ SBOR V PRAZE 6 - DEJVICE

Praha 6

„Nepřipodobňujte se světu tomuto..“

Tradice, historická souvislost a návaznost má zajisté velkou hodnotu. Někam patříme, odněkud vycházíme a někam míříme.

Proč například sionisté nekývli na to, že by Židé začátkem minulého století dostali pro svůj stát prostor někde jinde, než právě na území Palestiny – například na Madagaskaru? Přesto, že bylo zřejmé, že v Palestině nebudou v klidu? Protože posoudili, že návaznost na historii je důležitá. Uchovávali ji ostatně v mysli celá ta století předtím – celou dobu, kdy uchovali své tradice, náboženství a svátky v okolním křesťanském nebo islámském prostředí.

My také máme některé svátky, a Velikonoce se považují za největší.

Když jsem odcházel z dnešních bohoslužeb (neděle 24. 3. 2024 Dejvice, Květná neděle), nebyl jsem si jist, zda to byly bohoslužby Květné neděle, nebo politická agitka. Uvedená tím, že jsme se jako sbor připojili ke Dni proti rasismu, a tedy dnes to bude o tom.

Kdyby nebylo krátkého pozvání dětí do nedělní školy s hezkým doprovodem bubínků a rolniček a přitom vzpomenu, že existuje cosi jako příjezd Ježíše na Květnou neděli do Jeruzaléma, mohl bych si myslet, že Velikonoce budou snad až někdy... Někdy za rok?

A přitom začíná křesťanům velikonoční týden, jak jsem se opakovaně od rána dozvídal v rozhlase a v televizi. A zdaleka ne jen na radiu Proglas nebo na televizi Noe. Znělo to prostě všude.

Jen my v ČCE – tedy ve sboru v Dejvicích, abych to nepřenášel i na jiné – místo toho při bohoslužbách rozebíráme jakýsi film (zcela vymyšlený jeho scenáristou, ani ne skutečnou událost) v rámci Dnů proti rasismu. Opilý řidič dodávky, který utekl od nehody, zakouřená kabina dodávky, lidé svážení pak druhý den z důvodu bezpečnosti do kostela autobusem, postupně ho opouštějící během kázání, utopený řidič dodávky v kašně – moc hezky to s. farářka vyličila, umí to. Jenže co to má s Květnou nedělí?!

Jsme ochotni prodat – nebo spíše prostě opustit a pominout – naše

hodnoty a naše svátky výměnou za konformitu se světem? Někdo zavelí a my zapomeneme na to svoje? Příště zavelí někdo jiný ... Snad každý den v kalendáři je „dnem někoho nebo něčeho nebo proti něčemu“.

Vyvstává mi biblický verš „A nepřipodobňujte se světu tomuto...“

Karel Řežábek

Jitřní obětina – John O'Donohue (*Benedictus*)

Žehnám noci plné tichých snů,
jež mé srdce tíhy zprostila,
plody teskných tužeb sklidila,
aby zříc mou bolest bez svědků
s něhou hlad mé duše ztišila.

Kéž má duše dneska ožije,
nazře všeho bytí skrytý řád,
jenž mě volá, abych překonal
lpění na tom, co už mrtvé je,
proměně se směle odevzdal.

Věčnost, která ve mně přebývá,
vroucně vítá zázrak svítání,
do své záře vesmír zahalí,
ať se v čase, jež mu předkládá,
rozvine a jasně zazáří.

Kéž jsem náležitě statečný,
abych šťastně žít se odhodlal,
přestal plnění snů odkládat,
dopřál svým dnům obsah hluboký,
v srdci nechoval už nikdy strach.

Kladu v tomto jitru na oltář
každý svůj dech s tichou věrností,
myšlenkový hrad svůj niterný,
všech krás kolem sebe jasnou zář.

John O'Donohue (1. ledna 1956 – 4. ledna 2008) irský básník, spisovatel, kněz a filozof ovlivněný G.W.F. Hegelem. Nejvíce známý je jako popularizátor keltské spirituality.

Zaslala je

Kalendář na duben 2024

Bohoslužby 9:30	7.4. VP	Z. Susa
odkaz na on-line	14.4. VP	S. Jacobea
vysílání najdete zde:	21.4. VP	M. Trgalová, rodinné
dejvice.evangelnet.cz/ line-vysilani	28.4. VP	S. Jacobea
	5.5. VP	M. Trgalová

Přímý odkaz na YouTube kanál ČCE Praha – Dejvice:

youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQI2H8Ik-Fw

Náboženství děti (5 - 11)	pátek 15:30-16:30
Mládež (13+)	čtvrtek 18:30-20:00
Děti + rodiče	čtvrtek 4. 4. 9:30-11:00
X-cátníci	úterý 9. 4. v 19:00 téma: Umění říci NE
Naši pěvci	středy 18:30-20:30, generálka na koncert 8. 4. v 19:00
Zpívání Diakonie Stodůlky	pátky 9:15-10:15
Obcování	pondělí 22. 4. v 19:00, téma: Camino de Santiago (M. Trgalová)
Biblická hodina	úterý 15:30-16:30
Klub poznávání	čtvrtek 11. 4. v 9:30, S. Hřebíčková: Anglická reformace v historických detektivkách C. J. Sansoma
Staršovstvo	čtvrtek 4. 4. v 19:00 + mimořádné 6. 4. v 9:00
Ostatní	neděle 7. 4. Koláčování (po bohoslužbách) úterý 9. 4. 19:30 koncert Naši Pěvci (ČCE U Klimenta) čtvrtek 11. 4. 18:00 seniorátní konference (ČCE Jarov)

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 21. 04. 2024.
Číslo vyjde 28. 04. 2024.**

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Libeň, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz
Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz

Bankovní spojení: č. ú. 2400319773/2010, var. symboly: salár =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103